

Tokyo Vice

Jake Adelstein

Tokyo Vice

Vertaald uit het Amerikaans door Jan-Jaap Spies

Lebowski Publishers, Amsterdam 2010

Oorspronkelijke titel: *Tokyo Vice*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Pantheon Books, 2009
© Joshua Adelstein, 2009
© Vertaling uit het Amerikaans door: Jan-Jaap Spies, 2010
© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2010
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Omslagfoto: Markus Cuff/Corbis
Typografie: Michiel Niesen, ZetProducties, Amsterdam
Foto auteur: Michael Lionstar

ISBN 978 90 488 0515 0

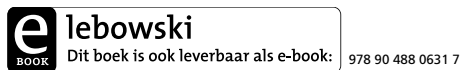
NUR 305

www.dewerldvandemisdaad.nl

www.crimedelacrime.nl

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Diep in de onderbuik van Tokio

door Gerlof Leistra

Tokyo Vice is *The Godfather* voorbij! Direct vanaf de eerste zin staat het boek stijf van de dreiging. Door een onthulling over hun baas heeft Jake Adelstein van de *Yomiuri Shinbun* de Yamaguchi-gumi, de grootste misdaadbende van Japan, tegen zich in het harnas gejaagd. 'Dat verhaal eraan, of jij eraan. En je familie misschien ook. Maar die pakken we eerst, zodat je je lesje leert voor je sterft.'

Met een sublieme proloog sleurt Adelstein de lezer meteen zijn verhaal in. Wat gebeurt hier? Die spanning weet hij ruim 300 pagina's moeiteloos vol te houden. Wat je noemt een pageturner!

Een Amerikaan in Tokio en dan nog wel als politiever slaggever bij de grootste krant: die curieuze ingrediënten vormen de basis voor het bloedstollende en tegelijk inspirerende levensverhaal dat Adelstein met vaart en humor vertelt.

Wat maakt Jake Adelstein tot zo'n waanzinnig goeie reporter? Is het zijn ongekende werklust? Zijn lef? Zijn aangename gekte? Of was hij in zijn Japanse jaren domweg de juiste man op de juiste plaats en had hij dus alle geluk van de wereld?

Het leuke van Adelstein is dat hij het zelf allemaal niet goed lijkt te weten. Tijdens één van zijn vele momenten van 'zelfinzicht' schrijft hij: 'Ik vermoed dat ik altijd overkom als een zwerfhond die mensen naar binnen willen halen om voor te zorgen.'

Mooi beeld, maar daarmee doet hij zichzelf toch echt te kort.

Alsof hij niet voor zichzelf zou kunnen zorgen. Ik denk eerder dat Adelstein zo iemand is die je er altijd graag bij hebt. Die man zit immers nooit om een verhaal verlegen en is overal voor in. Met hem maak je altijd wel iets mee.

Het werk van een politieverslaggever is weleens vergeleken met dat van een mannelijke geisha. Hij moet in elk geval het aanpassingsvermogen van een kameleon hebben en kunnen praten met mensen uit alle rangen en standen. Van pooier tot minister. Adelstein heeft die gave tot kunst verheven en is bereid heel ver te gaan om zijn verhaal rond te krijgen.

Hoe komt een Amerikaan op zo'n ongewone plek terecht? Na zijn studie vergelijkende literatuurwetenschap in Tokio sleept Adelstein in de zomer van 1992 tot zijn eigen verbazing een droombaan in de wacht als verslaggever van de *Yomiuri Shinbun*, met een oplage van ruim 10 miljoen exemplaren, de grootste en meest gerenommeerde krant van Japan. En dan niet als correspondent voor de internationale gemeenschap, maar nota bene als politieverslaggever.

In zijn eerste reportage beschrijft Adelstein hoe de yakuza (de Japanse maffia) buitenlandse straatverkopers afperst. Omdat er die dag verder weinig nieuws is, staat zijn stuk meteen in de landelijke editie. Geen slechte start.

Adelstein maakt dankbaar gebruik van zijn naïeve uitstraling: 'Wat leuk die buitenlander, hij spreekt nog Japans ook!' Hij schrijft over bizarre moorden en grootschalige woeker en verdiept zich steeds verder in de yakuza. Die bestaat uit tweewintig officieel erkende groepen, met in totaal circa 80 000 leden.

Het zijn vandaag de dag innovatieve ondernemers, zegt Adelstein. 'Het is geen stelletje getatoeëerde negenvingerige schurken in witte pakken die met samoeraizwaarden zwaaien, maar ze hebben eerder wat weg van "Goldman Sachs met geweren".'

Door zijn kennis van zaken herkent Adelstein de vijand uit duizenden. Op een gegeven moment heeft hij een afspraak met een Noord-Koreaanse Japanner die directeur is van een afval-

verwerkingsbedrijf. Plotseling wordt hun gesprek onderbroken door een stoer uitziende jongeman die onmiddellijk een verhitte discussie in het Koreaans begint met de directeur. En dan schrijft Adelstein: 'Ik herkende hem als een jonge leidinggevende yakuza in de Yamaken-groep van de Yamaguchi-gumi. Ik had zijn gezicht in een fanmagazine van de yakuza gezien. Er bestonden er een aantal op dat moment, en iedere goede politiever slaggever die de georganiseerde misdaad versloeg, las die regelmatig. Natuurlijk begreep ik geen woord van wat de twee zeiden, maar later wilden ze wel uitleggen dat het over een mislukte moordaanslag van de week ervoor ging.'

Kijk, dan doe je je werk goed.

Ondanks – of cynischer geformuleerd: dankzij – de enorme macht van de yakuza, geldt Japan als één van de veiligste landen ter wereld. Dan kan een politiever slaggever zijn werk met twee vingers in de neus doen, zou je zeggen. Vergeet het! Bij zijn aanstelling krijgt Adelstein de ruimte achter het perskantoor op het hoofdbureau van politie te zien waar hij 's nachts zijn futon mag uitrollen. Hij maakt werkweken van 80 uur en moet zijn pieper dag en nacht aan houden: bereikbaarheid boven alles. Zoals hij zelf zegt: 'Je leeft, eet en slaapt in het hoofdkwartier van de politie.'

Adelstein is een rasverteller met oog voor detail. En vooral met enorm veel humor: tijdens een gesprek met een informant van de yakuza zitten ze zo dicht tegenover elkaar te smoezen dat hun neuzen elkaar zowat raken: 'Het had mijn eerste eskimokus met een yakuza kunnen zijn.'

In de loop der jaren daalt Adelstein steeds verder af in de onderbuik van Tokio. Een wereld waar hij zich onmiskenbaar toe aangetrokken voelt: daar ligt het nieuws immers op straat. Hij struint in het donker van de nacht van een ranzig bordeel naar een zompige bar en beschikt over uitstekende contacten.

Onderweg komen we veel te weten. De Japanners lijken zo'n net en gedisciplineerd volkje, maar door de ogen van Adelstein verandert Tokio in de hel van Dante. Hij beschrijft een wan-

deling langs de 'love hotels' en de Thaise prostituees die bij het park vlak bij station Okubo staan. Iraanse mannen verlenen hun diensten aan homoseksuele Japanners in het toilet van een ander park in de buurt. Er zijn verschillende bars met transseksueel personeel en zelfs een paar bars die travestievoorstellingen bieden.

Dan belandt hij in een seksclub die voorzien is van een echt treinstel van een metro. 'Als je je geld had betaald en de trein in was gegaan, stapte een van de meisjes, die deed alsof ze ook een passagier was, de trein binnen en viel je lastig: ze fluisterde in je oor, stak haar hand in je broek en verrichtte andere obscene handelingen. Voor een extra bedrag kon je een meisje mee uit nemen en viel ze je in een echte trein lastig.'

Een andere seksclub, dicht bij het gemeentehuis, is razend populair onder ambtenaren en beschikt over een glazen wc, 'zodat je je hostess alle normale lichamelijke functies kon zien verrichten. Je kon je hoofd onderin steken zodat er op je geplast kon worden, als je daarvan hield.'

Overigens is de Japanse term voor opblaaspoppen 'Nederlandse vrouw'. Veel gekker moet het niet worden!

Een verhaal apart vormen de banden die politieverslaggevers onderhouden met agenten. Die gaan ver: 'Als de vrouw of kinderen van de agent verkouden zijn, koop dan wat medicijnen tegen verkoudheid, wat sinaasappelsap en ga ze dat brengen.'

En dan zijn er de *yomawari*, de traditionele avondbezoeken van verslaggevers aan agenten thuis om daar off the record over zaken te praten. Van zijn leermeester hoort Adelstein dat een goede politieverslaggever nooit met lege handen aankomt, de laatste keer net zo min als de eerste. Omdat zijn bron jonge kinderen heeft en het die eerste avond bloedheet is, koopt Adelstein in de supermarkt de grootste kuip Häagen-Dazs met chocolade die hij kan vinden. Die breekt inderdaad het ijs: de brigadier en hij worden vrienden voor het leven.

Mede dankzij Adelsteins goede netwerk lijkt hij zijn draai steeds beter te vinden en wordt hij door vriend en vijand voor

vol aangezien. Maar dan maakt hij de fout van zijn leven. Over de yakuza kun je alles schrijven, weet hij. Over hun bendeoorlogen, hun tatoeages, hun seksondernemingen. 'Maar als je onderzoek gaat doen naar hoe ze echt hun geld verdienen, welke bedrijven ze bezitten, dan begeef je je op gevaarlijk terrein.'

Adelstein ontdekt dat de peetvader van de Japanse misdaad – op zeker moment de grootste individuele aandeelhouder van Japan Airlines – onder een andere naam voor veel geld in Los Angeles een levertransplantatie heeft laten uitvoeren. Een primeur van jewelste, maar namens de yakuza krijgt hij het 'vriendelijke verzoek' niet te publiceren: 'Dat verhaal eraan, of jij eraan.' Onder die serieuze doodsbedreiging neemt Adelstein eind 2005 'noodgedwongen' ontslag.

En dan toch weer die humor: 'Ik bracht een avond in een oud hotel door met de *Volmaakte handleiding voor zelfmoord* en overwoog om het eens te proberen.'

Uiteindelijk laat hij zich niet kennen. Hij publiceert geen artikel, nee, hij schrijft een heel boek. En wat voor een boek! Het is zoveel meer dan Kuifje in Tokio. Als een wervelwind raast hij door de onderbuik van Tokio, waarbij hij veel onthult en niets en niemand spaart. Zeker zichzelf niet.

Snel beginnen, het zal zeker bevallen!

Opgedragen aan:

rechercheur Sekiguchi,
die me geleerd heeft wat het betekent
om een respectabel mens te zijn
ik doe mijn best

mijn vader,
die altijd mijn held geweest is en
me heeft geleerd om op te komen
voor het goede

het Tokyo Metropolitan Police Department
en de FBI,
voor het beschermen van mij,
mijn vrienden en mijn familie,
en voor hun voortdurende inspanningen
om de duistere krachten in toom te houden

degenen van wie ik heb gehouden
en die niet meer in mijn leven zijn
jullie worden gemist en leven voort
in mijn herinnering

会うは別れの始め

Een ontmoeting is slechts het begin van een scheiding
— Japans spreekwoord

Inhoudsopgave

Proloog: Tienduizend sigaretten 19

Deel 1 朝日 De ochtendzon

- Het lot is u gunstig gezind 29
- Het gaat niet om het leren – het gaat om het afleren 43
- Oké, groentjes, pak je notitieboekjes 61
- Chantage, het beste maatje van de verslaggever in de dop 76
- Het is Nieuwjaar, laten we vechten 86
- De volmaakte zelfmoordhandleiding 94
- De snackmama-moordzaak in Chichibu 109
- Begraaf me in een ondiep graf: Als de yakuza je belt 127
- De hondenliefhebber van Saitama en de serieverdwijningen, deel een:
 - Dus u vraagt me u te vertrouwen? 146
- De hondenliefhebber van Saitama en de serieverdwijningen, deel twee:
 - Buiten bed zijn yakuza waardeloze bloedzuigers 169

Deel 2 日常 De werkdag

- Welkom in Kabukicho! 193
- Mijn nacht als host(ess) 218

Wat is er toch gebeurd met Lucie Blackman? 232
Geldautomaten en pneumatische boren: Een dag
in het leven van een shakaibu-verslaggever 269
Avondbloemen 277
De keizer der woekeraars 290

Deel 3 夕暮れ Schemering

Het mensenhandelimperium 321
Tienduizend-en-één sigaretten 354
Terug op bekend terrein 361
Bekentenissen van een yakuza 373
Twee soorten vergif 396

Epiloog 431
Opmerking over bronnen en bronbescherming 443
Dankbetuigingen 445
Noot van de auteur 448

Proloog

Tienduizend sigaretten

‘Dat verhaal eraan, of jij eraan. En je familie misschien ook. Maar die pakken we eerst, zodat je je lesje leert voor je sterft.’

De goedgeklede handlanger sprak heel langzaam, zoals mensen tegen idioten of kinderen praten, of zoals Japanners dat soms doen tegen onnozele buitenlanders.

Het voorstel leek rechttoe rechtaan.

‘Laat dat verhaal voor wat het is en laat je baan voor wat die is, dan zal het zijn alsof er niets is gebeurd. Schrijf dat artikel, en je bent nergens in dit land nog veilig voor ons. Begrepen?’

Het is geen goed idee om de Yamaguchi-gumi, de grootste georganiseerde misdaadbende van Japan, tegen je te krijgen. Er zijn ongeveer veertigduizend leden en dat zijn veel mensen om kwaad te maken.

De Japanse maffia. Je kunt ze *yakuza* noemen, maar veel leden noemen zichzelf liever *gokudo*, wat letterlijk ‘het ultieme pad’ betekent. De Yamaguchi-gumi is de machtigste groep binnen de gokudo. En van de vele subgroepen van de Yamaguchi-gumi is de Goto-gumi, met meer dan negenhonderd leden, het gevaarlijkst. Ze snijden de gezichten van filmregisseurs open, gooien mensen van hotelbalkons en rijden met bulldozers huizen van mensen binnen. Dat soort dingen.

De man die tegenover me aan tafel zat en me deze deal aanbod, was van de Goto-gumi.

Hij deed zijn voorstel niet op een dreigende manier. Hij grijns-

de niet en knipperde niet met zijn ogen. Op zijn donkere pak na zag hij er helemaal niet uit als een yakuza. Hij had al zijn vingers nog. Hij had geen rollende r zoals de zware jongens uit de film. Hij leek misschien eerder op een enigszins chagrijnige ober in een chic restaurant.

Hij liet de as van zijn sigaret op het tapijt vallen en drukte de peuk toen achteloos uit in de asbak. Hij stak er nog eentje op met een gouden Dunhill. Hij rookte sigaretten van het merk Hope. Wit doosje, blokletters – dat soort dingen zien verslaggevers – maar het waren niet de gewone Hopesigaretten. Het was een half zo lange en dikkere variant. Met meer nicotine – dodelijk.

De yakuza was naar deze bijeenkomst gekomen met een andere handlanger, die helemaal niets zei. De Stille was mager en had een getinte huidskleur, en hij had een rommelig en lang kapsel dat oranje geverfd was – de *chahatsu*-look. Hij had eenzelfde donker pak aan.

Ik had ter ondersteuning iemand meegenomen, een agent met een lage rang die vroeger ingedeeld was bij de taskforce ter bestrijding van de georganiseerde misdaad in de prefectuur Saitama. Chiaki Sekiguchi. Hij was iets langer dan ik, bijna net zo getint, stevig gebouwd, met diepliggende ogen en het jarenvijftigkapsel van Elvis. Hij werd vaak ten onrechte voor een yakuza aangezien. Als hij de andere kant had gekozen, zou hij vast een gerespecteerde maffiabaas zijn geweest. Hij was een geweldige agent, een goede vriend en in veel opzichten mijn mentor, en hij had zelf aangeboden om met me mee te gaan. Ik wierp een blik op hem. Hij trok zijn wenkbrauwen op, hield zijn hoofd scheef en haalde zijn schouders op. Hij was niet van plan me nog meer adviezen te geven. Niet op dit moment. Ik stond er alleen voor.

‘Heb je er bezwaar tegen als ik een sigaret opsteek, terwijl ik erover nadenk?’

‘Ga je gang,’ zei de yakuza, bedeesder dan ik.

Ik haalde een pakje Gudang Garam, Indonesische kruidnagel-sigaretten, uit mijn colbertjasje. Die zaten barstensvol nicotine

en teer, en hadden de geur van wierook, die me deed denken aan de tijd dat ik als student in een boeddhistische tempel woonde. Misschien had ik wel boeddhistische monnik moeten worden. Daar was het nu een beetje laat voor.

Ik stak er eentje in mijn mond en terwijl ik naar mijn aansterker zocht, klikte de handlanger behendig zijn Dunhill open en hield die dichtbij tot hij zeker was dat de sigaret brandde. Hij was heel gediensstig. Heel professioneel.

Ik zag de rook in concentrische cirkels wegdrijven van het uiteinde van de sigaret; de brandende kruidnagelbladen die in de tabak zaten, knapperden en knetterden wanneer ik inhaleerde. Ik had het idee dat het overal om me heen stil was geworden en dat dit het enige geluid was dat te horen viel. Knapperen, knetteren, vonken. Dat doen kruidnagels meestal. Ik hoopte dat de vonken geen gat in mijn pak of dat van hem zouden branden – maar bij nadere beschouwing besloot ik dat het me eigenlijk bar weinig kon schelen.

Ik wist niet wat ik moest doen of zeggen. Geen idee. Ik had onvoldoende materiaal om het verhaal te kunnen schrijven. Het was verdomme niet eens een verhaal. Nog niet. Dat wist hij niet, maar ik wel. Ik had alleen maar net genoeg informatie om in deze onaangename confrontatie terecht te zijn gekomen.

Misschien zat er een positieve kant aan deze hele kwestie. Misschien was het tijd om terug naar huis te gaan. Ja, misschien was ik de tachtigjarige werkwerken wel zat. Misschien was ik 's nachts om twee uur thuisgekomen en om vijf uur 's ochtends weer de deur uit gaan zat. Was ik het zat de hele tijd moe te zijn.

Ik was het zat om achter primeurs aan te gaan. Om me de loef te laten afsteken door de concurrentie. Om zes deadlines per dag te moeten halen – drie in de ochtend voor de avondeditie, en drie 's nachts voor de ochtendeditie. Om om de haverklap met een kater wakker te worden.

Ik had niet het idee dat hij blufte. Hij leek heel oprecht. Wat hem betrof, zou het verhaal dat ik probeerde te schrijven de

dood van zijn baas betekenen. Misschien niet rechtstreeks, maar daar zou het uiteindelijk wel op neerkomen. Het ging om zijn *oyabun*, zijn surrogaatvader. Tadamasu Goto, de meest beruchte Japanse gangster van allemaal. Dus natuurlijk vond hij dat hij het recht had om me te vermoorden.

Maar als ik me aan de afspraak hield, zouden zij zich daar dan ook aan houden? Het echte probleem was dat ik het artikel helemaal niet kon schrijven. Ik had alle feiten nog niet. Maar dat kon ik hen niet laten weten.

Het enige wat ik wist was het volgende: in de zomer van 2001 had Tadamasu Goto een levertransplantatie ondergaan in het Dumont-UCLA Liver Cancer Center. Ik wist, of dacht te weten, wie de dokter was die de transplantatie had uitgevoerd. Ook wist ik hoeveel Goto ongeveer had moeten betalen voor zijn lever: volgens sommige bronnen bijna 1 miljoen dollar en 3 miljoen volgens andere. Ik wist dat een deel van het geld voor zijn ziekenhuiskosten vanuit Japan naar de Verenigde Staten was verstuurd via het filiaalkantoor in Tokio van een casino in Las Vegas. Wat ik niet wist, was hoe zo'n vent überhaupt de Verenigde Staten binnen was gekomen. Hij had vast een paspoort vervalst of een Japanse of Amerikaanse politicus omgekocht. Er zat een luchtje aan. Hij stond op de lijst van mensen die in de gaten werden gehouden door de Amerikaanse douane en immigratie, de FBI en de DEA. Hij stond op de zwarte lijst. Hij had de Verenigde Staten nooit binnen mogen komen.

Ik was ervan overtuigd dat er een goed verhaal zat achter de reis en de operatie van Goto. Daarom werkte ik er al maanden aan. Ik vermoedde alleen dat iemand me had verlinkt terwijl ik aan mijn artikel werkte.

Ik merkte dat mijn handen trilden. De sigaret leek tussen mijn vingers in rook te zijn opgegaan terwijl ik nadacht.

Ik stak een tweede sigaret op en dacht bij mezelf: hoe ben ik hier in godsnaam in terechtgekomen?

Ik had één kans om de goede beslissing te nemen in deze

kwestie. Er zou geen tweede ontmoeting zijn. Ik zou niet later nog correcties kunnen aanbrengen. Ik merkte dat ik in paniek begon te raken. Mijn maag raakte in de knoop en mijn linker-oog begon te trekken.

Ik deed dit werk nu al twaalf jaar en stond op het punt ermee op te houden. Maar niet op deze manier. Hoe was ik hierin verzeild geraakt? Dat was een goede vraag. Dat was een betere vraag dan die me nu werd gesteld.

Ik raakte in gedachten verzonken. Ik had geen idee meer hoeveel sigaretten ik had gerookt.

‘Dat verhaal eraan, of jij eraan,’ had de handlanger gezegd.

Dat was het voorstel.

Ik had geen troefkaarten en geen sigaretten meer.

Ik slikte, ademde uit, slikte nog een paar keer en mompelde toen mijn antwoord. ‘Akkoord,’ zei ik. ‘Ik schrijf... dat artikel... voor de *Yomiuri*... niet.’

‘Mooi,’ zei hij, erg tevreden met zichzelf. ‘Als ik jou was, zou ik weggaan uit Japan. De ouwe is woest. Je hebt toch een vrouw en twee kinderen? Neem vrij. Neem maar een flinke tijd vrij. En misschien kun je beter op zoek gaan naar ander werk.’

Iedereen stond op. De buigingen die volgden waren louter voor de vorm: het waren eerder knikjes en starende blikken die niet weken.

Nadat de handlanger en zijn assistent waren vertrokken, wendde ik me tot Sekiguchi. ‘Denk je dat ik er goed aan heb gedaan?’ vroeg ik.

Hij legde zijn hand op mijn schouder en gaf een zacht kneepje. ‘Je hebt het enige gedaan wat je kon doen. Dat was het enige juiste. Geen enkel artikel is het waard om voor te sterven, geen enkel artikel is het waard dat je gezin ervoor sterft. Helden zijn slechts mensen voor wie er geen keus meer bestaat. Jij had die keuze nog wel. Je hebt de juiste gemaakt.’

Ik voelde me verdoofd.

Sekiguchi en ik liepen het hotel uit en namen een taxi. In Shinjuku vonden we een koffiebar. We schoven aan in een zithoek.

Sekiguchi pakte zijn sigaretten en bood mij er eentje aan, die hij voor me aanstak.

‘Jake,’ begon Sekiguchi, ‘je overwoog toch al om bij de krant weg te gaan. Dit is het geschikte moment. Je bent geen lafaard als je dat doet. Je hebt geen troefkaarten. De Inagawa-kai? De Sumiyoshi-kai? Dat zijn lieverdjes vergeleken bij deze kerels. Ik heb geen idee hoe het zit met die verdomde levertransplantatie die hij heeft ondergaan in de Verenigde Staten, maar Goto zal goede redenen hebben om niet te willen dat er een artikel over verschijnt. Wat hij ook gedaan heeft, het weegt zwaar voor hem. Trek je terug.’

Toen tikte Sekiguchi me op de schouder om er zeker van te zijn dat ik luisterde. Terwijl hij me recht en heel diep in de ogen keek, ging hij verder: ‘Trek je terug. Maar laat dat artikel niet los. Zoek uit waar die klootzak bang voor is. Daar moet je achter komen, want je vredesverdrag met deze man zal niet standhouden. Dat kan ik je verzekeren. Deze lui vergeten nooit iets. Je moet erachter komen. Anders leef je voor de rest van je leven in angst. Soms moet je je terugtrekken om terug te kunnen vechten. Geef het niet op. Heb geduld. Heb een jaar geduld, misschien twee, als het moet. Maar kom achter de waarheid. Je bent journalist. Dat is je werk. Dat is je roeping. Daarom ben je hierin verzeild geraakt.

Kom erachter wat hij zo graag voor de mensen verborgen wil houden. Want hij is bang, bang genoeg om op deze manier achter je aan te zitten. Als je weet waarom, heb je een troef in handen. Gebruik die voorzichtig. Dan heb je de kans om weer te kunnen gaan doen wat je wilt doen.

Toen ik teruggeplaatst werd bij de verkeerspolitie, omdat een van mijn eigen mensen aanstuurde op mijn verlaging in rang, wilde ik het bijltje erbij neergooien. Ik dacht daar elke dag over na. Je hebt geen idee hoe het is om het ene moment rechercheur te zijn en het volgende gedwongen te worden om bonnen uit te schrijven omdat een minderwaardige en onzekere sukkel niet op een andere manier carrière kan maken. Maar ik moest om

mijn gezin denken. Mijn besluit ging niet alleen mij aan. Dus wachtte ik op een nieuwe kans. Ik moest die situatie dag in, dag uit slikken, maar de tijd staat niet stil en na een tijdje veranderde er iets. Ik kon me verweren, en nu doe ik weer waar ik goed in ben. Jij zit in hetzelfde schuitje, Jake. Geef het niet op.'

Sekiguchi had natuurlijk gelijk. Hiermee was de kous nog niet af.

Maar ik loop op de zaken vooruit.

Ooit joeg ik nog niet de yakuza tegen me in het harnas, was ik geen kettingrokende oud-verslaggever met een burn-out die lijdt aan chronische slapeloosheid. Er was een tijd dat ik inspecteur Sekiguchi en de naam Tadamasu Goto nog niet kende, en geen behoorlijk artikel over tasjesroof kon schrijven in het Japans. De yakuza kende ik alleen uit films.

Er was een tijd dat ik er nog van overtuigd was dat ik deugde. Dat lijkt heel lang geleden.